

TESIS DOCTORALS

COMPONENTS DE LA MESURA DE DEAMBULACIÓ AL CAMP OBERT

Adriana Garau Florit

Director: Lluís García Sevilla

Aquest treball s'enquadra dins del camp de l'estudi de la personalitat, concretament en el de la teoria d'Eysenck.

El nostre propòsit en realitzar-lo, fou el de contribuir a trobar un model anàleg de l'extraversió humana, de forma semblant a com Broadhurst feu amb la dimensió neuroticisme o estabilitat emocional.

Ens hem centrat en l'estudi de la deambulació al camp obert, essent la nostra hipòtesi principal que «la deambulació de la rata al camp obert podria ésser una mesura d'extraversió segons les condicions de la prova». Aquesta hipòtesi havia estat formulada amb anterioritat per García Sevilla, basant-se en diversos fets empírics, i posada a prova parcialment per varis autors.

Després de revisar una sèrie de treballs que ens confirmen l'existència de diferències en el comportament dels extravertits respecte als introvertits humans, hem traspassat aquestes al camp animal, elegint proves que ens permetessin posar-les de relleu. Hem formulat també diverses hipòtesis relacionant la deambulació del camp obert amb una actuació determinada en cada una de les nou proves restants.

Els nostres subjectes d'experimentació foren 89 rates mascles de la soca Sprague-Dawley, totes elles de tres mesos d'edat, i que havien estat criades en condicions similars. Durant la fase d'experimentació que fou, com a mínim de 45 dies de duració per a cada subjecte, a part de la prova de camp obert, que fou passada en primer lloc, passa-

ren les següents proves: test de Boissier, laberint en Y, Animex, roda d'activitat, prova de preferència llum-fosca, determinació del llindar de dolor, condicionament instrumental apetitiu en gàbia de Skinner, condicionament d'evitació «shuttle» i prova gluco-sa-sacarina. Les proves foren passades en l'ordre suara indicat.

L'anàlisi estadística duita a terme per tal de saber si les nostres hipòtesis eren o no recolzades per les dades empíriques consta de dues parts: una anàlisi correlacional de cada una de les proves, relacionant-la amb les mesures del camp obert, així com l'aplicació de proves que ens permetin conèixer les diferències de conducta entre les rates molt deambuladores i poc deambuladores al camp obert (o extravertides i introvertides respectivament, segons la nostra hipòtesi central). Finalment farem una anàlisi factorial englobant totes les proves que havíem passat.

Quant als resultats, els obtinguts de la primera part no contradiuen les prediccions fetes. Un 50% de les hipòtesis fetes relacionant la deambulació del camp obert amb aspectes de les altres proves, són confirmades. Quant al 50% restant, els resultats no són concloents en un sentit ni en l'altre. Cal remarcar que d'aquest 50% (16 prediccions), deu tenen el sentit predit encara que no són significatives.

Els resultats de l'anàlisi factorial, ens permeten concloure que alguns dels components de la deambulació al camp obert (activitat, percaça de sensacions) ho són també de l'extraversió, tal i com Eysenck considera aquesta dimensió.

Tot l'anterior ens permet afirmar que la deambulació del camp obert és útil com a variable de classificació que es mostra associada amb conductes indicadores d'extraversió.